

Krajinou srdce II. - Kdo jsem?

Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal. Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne. Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a také oni poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich." Jan 17:20 - Jan 17:26 (CEP)

Možná si ještě vzpomínáte, že když jsem tady naposled kázal, tak jsem mluvil o putování našeho srdce. Mluvil jsem o tom, že skutečný příběh kohokoli z nás, to není ten vnější příběh, který vidíme. Skutečný příběh každého z nás je putování našeho srdce. A také o tom, že jej není možné žít primárně jako soustavu zásad. Nelze jej zvládnout pomocí různých kroků a programů. Vyzýval jsem vás k tomu, abyste se vydali na pouť svého srdce.

Když jsem to minulé kázání dával přečíst manželce, tak řekla, že jí tam chybí odpověď, jak na to. Chceme-li tedy znovu nalézt radost, zamilovanost našeho srdce, je nutné se do něj nejdříve podívat. Odkrýt jednotlivé vrstvy. Vrstvy jizev, ran a nelehkých situací. Pokud nasloucháme svému životu pozorně, začneme si uvědomovat, jak byl utvářen jedinečnými situacemi, které v našem srdci mohly způsobit bolavá místa. Výsledkem těchto situací je určitý životní postoj, který často nazýváme svou osobností. Nasloucháme-li však svému životu pozorně, začneme si uvědomovat, jak byl vytvářen zcela jedinečnými šípy, které jsme poznali a jak jsme se v jejich důsledku rozhodli pro určité postoje. Šípy zasáhnou a do určité míry dokonce řídí i náš duchovní život.

Podobně jako tento kostel nebo jakákoli jiná stavba se skládá z malých detailů, které pak tvoří celek, podobně je tomu s našimi životy. Naše životy se skládají z malých detailů. Někdy z běžných příběhů, které pak tvoří celek našeho života. Život může být jako sjíždění řeky v kánoji, z které není možné vystoupit. Občas je možné korigovat směr. Připravit se na peřeje, ale i kdybychom některou část propluli znovu, bude to opět něco nového a jiného. Život jako řeka, která přináší momenty překvapení i pohodové plavby. Momenty, kdy je třeba pádlovat, i chvíle, které vám protečou mezi prsty. Ve snaze, abychom se vyhnuli nelehkým situacím a znovu je nezažili, tak jsme si začali budovat zeď. Zeď, která by nás ochránila před bolavými situacemi, létajícími šípy, jež tolik zraňují naše srdce. Vytvořili jsem si obranný mechanismus nebo se snažili použít anestetikum v nejrůznější podobě, které by nám ulevilo od bolestí. Náplast, kterou se snažíme přelepit bolavá místa či přehlušit volání našeho srdce.

Pokud si myslíme, že se můžeme vyhnout ranění, problémům díky svým schopnostem, díky vlastním opatřením, tak začínáme žít život opatrný, zákonický a svázaný. No, ovšem ani takový nás neochrání před divokou peřejí. Co si však počít a jak rozumět Boží divokosti, když někdy dopouští, abychom zažívali krušné chvíle v našem životě. Když se podíváme na Joba, tak Job vůbec neměl tušení, že je součástí nějaké dohody Boha se Satanem. Dalo by se až říci, že součástí nějakého Božího pokusu. Příběh Joba, však může být posilou a odpovědí i na naše životní situace, které někdy postrádají jakýkoli smysl. Tedy, že ten smysl našich utrpení a bolestí v tu danou chvíli nevidíme. Mohou a mají však velký význam pro nebe. Jsem přesvědčen a věřím, že všechny ty malé či velké příběhy v našich životech, jsou mozaikou v celkovém obraze nadkosmického formátu, jehož obraz, smysl a velikost nám bude později u našeho nebeského Otce zřejmá.

V Bibli můžeme nalézt nespočet příběhů lidí, kteří zažívali bolest, zklamání, hněv, neodpuštění... Úžasné je však to že se onu bolest nesnažili nijak maskovat. Prostě řekli, bolí mne to. Prožívám bolest. Trápím se a trpím. Toužíme-li po znovuobjevení milostného vztahu s naším Spasitelem, je třeba k pokání a vyznávání hříchů se podívat a nechat uzdravit i naši emoční stránku.

Minulou neděli to tady Petr trefně řekl, když se zmiňoval o tom, co nás zbaví hříchu... „Co nám nabízí svět na naše duchovní postižení? Co nám radí? Trochu zábavy, trochu odreagování, trochu práce, trochu povyražení. A pak následoval výčet různých možností od alkoholu, práce, televize, sportu, sexuální nevázanosti atd. Žádná z pozemských alternativ nás nejen, že hříchu nezabaví, ale žádná z nich, ani nic jiného, nám nepomůže. Protože, abychom byli zcela uzdraveni, je třeba se zaměřit na naše srdce. **Především střež a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život. Přísloví 4:23 - Přísloví 4:23 (CEP)**

Pokud popíráme svá zranění nebo je bagatelizujeme, popíráme tím kus svého srdce a skončíme v povrchním optimismu, který se často mění v požadavek, aby svět byl lepším místem, než ve skutečnosti je. Pokud se tváříme a předstíráme, že život je snadný a požehnanější, než ve skutečnosti je, brání nám to chodit s Bohem a mluvit o něm s ostatními. Víra je něco jiného než zlehčování těžkých chvil, popírání či přetvářka. V každodenním životě setkáváme s krizemi, které námi do základů otřesou a které hrozí, že nás udolají k smrti.

Jedním z několika kroků k uzdravení srdce je znovuobjevení a uvědomění si kdo jsem? Asi před rokem jsem tuto otázku položil javornickým mládežníkům. Každý dostal papír, na který měl napsat odpověď na tuto otázku. Aby to nebylo tak jednoduché, tak tuto otázku jsem jim položil celkem 10x. Na deset otázek deset odpovědí, které nakonec měli za úkol seřadit od těch nejméně důležitých po ty, na kterých jim nejvíce záleží. V podstatě pak měla zůstat hlavní odpověď, bez které byste nebyli tím, co jste, co vás identifikuje. To, na čem vám nejvíce záleží. A přesně tohle je třeba si uvědomit v našem životě. Až budete doma, zkuste si tuto hru zahrát a třeba se o sobě něco dozvíte. Ne každý se rád dívá do svého srdce. Mám však za to, že pro nové vykročení je třeba se ohlédnout zpět. Podívat se z výšky či jinýma očima, jiným pohledem – skrze Ducha svatého. Jen skrze Boží pohled můžeme nahlížet na svůj život a zjistit – Kdo vlastně jsem? Jsem jen hříčkou osudu? Jaký je smysl mého života? Co právě zažívám? Proč v některých chvílích reaguji určitým způsobem, který mne pak mrzí, ale raději to neřeším, jelikož si to dokážu nějakým způsobem vždy dobře zdůvodnit. Z jaké rodiny pocházím? Jaký vliv na můj život měla výchova? Jaké životní příběhy formovaly mou osobnost?

Nedávno jsem četl příběh o jednom chlapci, který se jednou ve druhé třídě počůral. Dívali se tehdy se třídou v kině na nějaký film, a on se bál vyrušit třídu tím, že by se dovolil jít na záchod. Snažil se to vydržet, jak jen to šlo, ale film byl delší. Popisoval, jak se pod ním objevila loužička. Byl z toho zničený a bál se výsměchu třídy. Tvrdil, že mu praskla termoska. Řešením bylo, aby mu rodiče přinesli suché kalhoty, ale nikdo nebyl doma. – *Když jsem to opravdu potřeboval, když jsem tolik chtěl mít někoho nablízku, zůstal jsem zcela sám. Něco ve mně cinklo a v tu chvíli se ve mně usadil určitý obraz. Jeho poselství bylo, že už nikdy nesmím nic pokazit, protože kdybych upadl, nikdo mě nezvedne. Jako dospělý jsem byl perfekcionista. Ten perfekcionismus (touha být dokonalý) se živil poselstvím onoho obrazu: nikdy nesmíš nikoho potřebovat.*

Kdo jsem? Kdo tedy jsem, ale ne tak, jak se vidím. Náš pohled na sebe sama je zkreslen, jak už jsme si řekli, naší reakcí na to, co jsme v životě zažili. Naši identitu však vytváří i to, jak působíme na druhé. Tento pohled by se dal nazvat předstíraná identita, ve které jsme účastníky hry pro druhé. Zkrátka mohou to být situace, jednání, které na nás druzí lidé obdivují. A tak žijeme ve strachu, že nás ostatní pominou. Žijeme s břemenem, kdy musíme udržovat to, díky čemu si nás lidé všímají, a neustále se snažit, aby nepoznali, jací doopravdy jsme. A tak si vytváříme funkční sebeobraz, byť třeba negativní. Falešné já ti však důvěrnost nedá. Svě identitě neunikneš. Tvůj život je určen tím, jak sám sebe vidíš – jinak žít nedokážeš, přinejmenším ne nadlouho. Svou identitu přijímáme zvenčí. Otázka je od koho? Nakonec to bude z oněch okamžiků a od oněch lidí, na něž jsme měli největší vliv. Ovšem, to, jak hodnotíš sám sebe, je ovlivněno světem plných lidí, kteří vůbec nemají jasno v tom, jak to s tou jejich duší vlastně je, a proto se patrně hodnotíš špatně.

Kdo tedy vlastně jsem? Co pro Boha znamenám? Pokud je Bůh ten, kdo o někoho usiluje, kdo je někdo jako Věčný romantik a Milenec, pak musí být někdo, o koho usiluje, někdo milovaný. A to je naše role v celém příběhu života. To jsi ty bratře a sestro – jsi Bohem milován/a.

Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Jan 1:12 - Jan 1:12 (CEP)
Já jsem svého milého a můj milý je můj... Píseň písní 6:3 - Píseň písní 6:3 (CEP) Ty jsi svého milovaného a Tvůj milovaný je Tvůj.

Těším se na nebe, až spočinu v náruči toho, kdo si mne zamiloval a položil za mne svůj život. Díky němu můžeš být očištěn od špíny hříchu a nemusíš si v životě na nic hrát, ani nic předstírat. Ovšem když mne Bůh miluje, proč tedy dopouští nelehké chvíle. Kde je Bůh, když se na mne všechno valí a nevím kam dřív? Podívejme se na to, co zažil Job nebo ap. Pavel – jak se můžeme dočíst v listu Korintským – *Namáhal jsem se usilovněji, ve vězení jsem byl vícekrát, ran jsem užil do sytosti, smrti jsem často hleděl do tváře. Od Židů jsem byl pětkrát odsouzen ke čtyřiceti ranám bez jedné, třikrát jsem byl trestán holí, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem s lodí ztroskotal, noc a den jsem jako trosečník strávil na širém moři. Častokrát jsem byl na cestách – v nebezpečí na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratřími, v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častých postech, v zimě a bez oděvu. A nadto ještě na mne denně doléhá starost o všechny církve.* 2 Korintským 11:23 – 2 Korintským 11:28 (CEP)

A co Pavel na to? Nevzdávává to. Nerezignuje. Neptá se Boha: „Záleží Ti na mě?“. Kristus je mu vším nehledě na okolnosti. Některým situacím se v životě nevyhneme. Nemusí nás však drtit, nemusí v našem srdci zanechat šrámy, protože – *Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. Římanům 8:28 - Římanům 8:28 (CEP)*

Bůh se snaží osvobodit naše srdce od pout a závislostí. Ano, jsou v životě těžká období a nebezpečná místa, kdy si říkáte: Jak se mnou takhle může Bůh zacházet? Víte co? To není On, kdo s vámi takhle zachází. Víte, co dělá? Má vás na místě, kde můžete zakusit Jeho lásku – možná poprvé v životě. V takové chvíli se na nic jiného nezmůžete a řeknete: Bože už dál nemůžu. Jsem bezmocný a bez naděje. A to je ta cesta našeho srdce. Nesnažit se žít život pro svět, ale v náručí Kristově bez ohledu na okolnosti, které ve svých životech zažíváme. Sdílet se s ním v každodenních radostech i starostech. Potřebuješ „omdlít“, potřebuješ zanechat svého výkonu, potřebuješ říci Bohu o svých potřebách a spočinout v něm. Spočinout v Ježíši, to není nějaká kouzelná formulka – je to podstata pokání. Znamená to odložit své falešné já, odložit všechno kromě Ježíše. Zakoušet svobodu, která plyne z poznání, že on nás miluje tam, kde právě jsme. A tehdy začínáme prostě být. Naše identita je ukotvena v Něm. Jen skrze něj mohou být naše rány uzdraveny. Jen skrze Krista a v Kristu nalézáme svou pravou identitu. Svůj duchovní život začínáme zakoušet jako „sladké jho a břemeno, které netíží. Být jedno s Ježíšem, to je to oč nám v životě má jít především.

- *Stezku života mi dávaš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho. Žalmy 16:11 - Žalmy 16:11 (CEP)*
- *Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal. Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět, aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne. Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a také oni poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno, a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich." Jan 17:20 - Jan 17:26 (CEP)*

Možná někde hluboko v srdci cítíš bolavou ránu, zkoušíš různé způsoby, ale nedaří se ti ji zahojit. Nesnaž se sám. Pojď za nejlepším lékařem. Volej k Ježíši. Jen On dokáže všechny rány zahojit. Ježíš ti může nabídnout neskonalé víc.

Amen